

TAMMI

SKANDAR

JA

LUURANKO-
KIROUS

A.F. STEADMAN

A.F. Steadman

Skandar ja yksisarvisvaras
Skandar ja aaveratsastaja
Skandar ja Kaaoskarsinnat
Skandar ja Luurankokirous

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuteos *Skandar and the Skeleton Curse*
ilmestyi vuonna 2025 (Simon & Schuster UK Ltd)

Teksti © DE ORE LEONIS 2025

Kuvitukset © Two Dots 2025

Published by arrangement with Simon & Schuster UK Ltd
1st Floor, 222 Gray's Inn Road, London, WC1X8HB
A Paramount Company

All rights reserved. No part of this book
may be reproduced or transmitted in any form
or by any means, electronic or mechanical, including
photocopying, recording or by any
information storage and retrieval system without permission
in writing from the Publisher.

Suomenkielinen laitos © Jaana Kapari-Jatta ja Tammi, 2025

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-952-04-7418-8

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

Veljilleni Alexille ja Hugolle
– jotka näyttivät minulle, että rakkaus
liittää taivaalla yhtä leikiten kuin
ylittää valtameriä

SAARI

VEDEN VYÖHYKE

MAAN VYÖHYKE

Uffingtonin
valkoinen
yksisarvinen

SISÄLTÖ

Alkusivut	9
<i>Ensimmäinen luku: Maafestivaalit</i>	12
<i>Toinen luku: Uusia sääntöjä</i>	31
<i>Kolmas luku: Näyttelijäntaitoja</i>	50
<i>Neljäs luku: Myrkytetty</i>	66
Kenna – Kummitustalo	86
<i>Viides luku: Ratsastajakapina</i>	94
<i>Kuudes luku: Kommodorin kosto</i>	112
<i>Seitsemäs luku: Uhrilahja</i>	135
Kenna – Vanhoja ystäviä, uusia temppuja	162
<i>Kahdeksas luku: Luurankokirous</i>	170
<i>Yhdeksäs luku: Safiiri</i>	197
<i>Kymmenes luku: Veden Vahti</i>	216
<i>Yhdestoista luku: Holvit</i>	235
Kenna – Alkuperäiset	253
<i>Kahdestoista luku: Naarasleijona ja koiranpentu</i>	262
<i>Kolmastoista luku: Ilmoittautuminen</i>	275
<i>Neljästoista luku: Taistelulinjat</i>	295
Kenna – Syntynyt johtamaan	319
<i>Viidestoista luku: Karsinnat</i>	331
<i>Kuudestoista luku: Katoamistempu</i>	359
Kenna: Oma koti kullan kallis	379
<i>Seitsemästoista luku: Vastarinta</i>	391

<i>Kahdeksastoista luku: Lasten varoitus</i>	412
<i>Yhdeksästoista luku: Hengenmaa</i>	427
Kenna – Liian syvällä	445
<i>Kahdeskymmenes luku: Neuvottelu</i>	453
<i>Kahdeskymmenesensimmäinen luku: Pimennys</i>	476
<i>Kahdeskymmenestoinen luku: Onnen kolmetoista</i>	495
<i>Kahdeskymmeneskolmas luku: Kaaos Cup</i>	511
<i>Kahdeskymmenesneljäs luku:</i>	
Kuolemattomia salaisuuksia	524
Kenna – Veli	537
<i>Kahdeskymmenesviides luku: Hopea ja hengenkantaja</i>	540
Loppusanat	547
Kiitokset	549

ALKUSANAT

*R*atsastaja nelisti villiyyksisarvisellaan aution hautausmaahan halki. Tyttö oli enemmän kalloa kuin ihoa, yksisarvinen enemmän luurankoa kuin lihaa.

He kulkivat huomaamattomina kuin puiden alle haudattujen haamut, piittaamattomina ilmanliittolaislehtien rasahtelusta tai merileväisten runkojen kuiskeesta.

Metsän olennot suojautuivat niiden vihalta maanliittolaisjuurakoiden alle. Verenpunaisten lehtien jokainen leimahdus sammui niiden katkeruuden syvyyksiin.

He tulivat puulle, joka oli valkoinen ja sileä kuin niiden omat luut.

Kanahaukan Kiihko lepuutti turpaansa vasten kaarnaa, johon oli kaiverrettu sanat:

**VERIKUUN TASAUSPÄIVÄ –
KUOLLUT TAISTELUSSA –
KAAOS CUP**

Kenna Everhart siveli äitinsä nimen kirjaimia.

ERIKA EVERHART – KUOLLUT – PEILIKALLIOT

Kenna veti veitsen vyöltään ja kävi henkipuun kimppuun huutaen villisti.

Valkoiset lastut karisivat maahan kuin kesälumi, kunnes Peilikalliot oli poistettu ja kuollut korvattu sanalla...

MURHATTU.

Hän salli itselleen vielä yhden murheenparkaisun ennen kuin kiipesi villiyyksisarvisensa selkään.

Se riitti. Erikan ruumis ei ollut siellä. Ei ollut koskaan ollut.

Ja Kennalla oli töitä.

Kun Kiihko kantoi Kennan värikkäiden puiden alitse, Kenna kiihdytti vauhtia.

Tämä paikka oli elementtien kunnianosoitus sidokselle, jota hänellä ei ollut.

Kenna oli liitossa kaikkien viiden elementin kanssa.

Ja Kiihko eläisi ikuisesti.

Ei.

Heidän oli elettävä ikuisesti kummankin.

Vain kaksi asiaa kiinnosti nyt Punojan perijää.

Kosto. Ja kuolemattomuus.

ALKUSANAT

*Sillä Kenna Everhart ei tuntisi enää milloinkaan itseään
avuttomaksi.*

ENSIMMÄINEN LUKU

MAAFESTIVAALIT

Skandar Smith katseli, kun laskevan auringon säteet tanssivat Pedonpesän haarniskoiduissa puis-
sa. Hän kuuli kolmen parhaan ystävänsä tuttua sähel-
lystä heidän yhteisestä puumajastaan, kun he yrittivät
ehdiä ajoissa Maafestivaaleille.

”Bobby! Sinulla ei ole edes takkia vielä päällä!” Flo
Shekoni kiljahti toivottomana.

Tömähdys, kun Bobby Brunan varsikengät iskivät
metallilattiaan. ”Kieltäydyn vaihtamasta takkia en-
nen kuin viime hetkellä – vihreä ei ole minun värini.”

”Niin, keltainen sopiikin täydellisesti aurinkoiseen
luonteeseesi”, Mitchell Henderson tokaisi sarkastises-
ti.

”Tuo oli turhaa”, Flo moitti, ja Skandar oletti, että
Bobby oli tehnyt ruman eleen Mitchellin suuntaan.
”Totta kai ilman kausi on suosikkisi, Bobby, mutta
meidän täytyy lähteä jo, tai emme ehdi ollenkaan fes-
tivaaleille.”

"Miksi sinä siitä välität?" Bobby nurisi. "Sinähän inhoat väenpaljoutta."

"Palavat pallosalamat", Mitchell kirosi. "Olin unoh-
tanut, että tämä takki on revennyt. Melkein koko har-
tiani näkyy!"

"Saat käyttää minun takkiani", Bobby sanoi viatto-
masti. "Minä pidän keltaistani –"

"Mitchell Henderson, jos suostut ottamaan häneltä
vihreän takin, minä –"

"Ääh, anna olla, Flo!" Bobby kiljaisi, ja sitten kuului
naurua ja juoksevien askelten ääniä.

Skandar hymyili itsekseen ja kääntyi vihdo-
in oveen päin. "Hoi! Olemme tulokkaita jo – lähes täy-
sinopiskelleita ja täysikasvuisia yksisarvisratsastajia."
Hän astui sisälle puumajaan ja väisti niukin naukin
Flon, joka jahtasi Bobbya, joka puolestaan syöksäh-
teli Mitchellin perässä. "Jos te jatkatte tähän mal-
liin, minä ehkä etsin kypsempää ystäviä. *Haaraudun*
vähän."

Flo, Bobby ja Mitchell seisahtuivat siinä samassa,
katsoivat toisiinsa ja... ampaisivat Skandaria päin ja
taklasivat hänet säkkituolikasaan naurusta ulvoen.

"Kurja kertoa tätä sinulle, henkipoika", Bobby kä-
kätti. "Mutta kukaan muu ei huoli sinua."

Skandar huokaisi dramaattisesti. "Kai minun sit-
ten täytyy kestää teitä kolmea." Ja kun Skandar ma-
kasi värikkäillä säkkituoleilla ystäviensä keskellä, hän
saattoi yhden autuaan hetken melkein teeskennellä,
että kaikki oli hyvin.

Lopulta – kun takkeja oli ensin vaihdeltu ja korjailtu aika paljon – nelikko ratsasti Neljänpään ruuhkaisuilla kaduilla. Skandarin ja Lurjuksen Tuurin vasemmalla puolella olivat Bobby ja Haukan Raivo. Mitchell ja Punainen Illan Ilo olivat oikealla ja Flo ja Hopeaterä hohtivat edessä, kun he etenivät vihreisiin pukeutuneiden saarelaisten joukossa Elementtien torin suuntaan.

”Onkohan näillä festivaaleilla mitään hauskaa?” Bobby kysyi.

”Miten niin?” Flo puhui olkansa yli Terän rynniesä eteenpäin. Hopeayksisarvinen tuntui olevan mahdollisesta myöhästymisestä yhtä huolissaan kuin ratsastajansa.

”No... maankantajia ei varsinaisesti tunneta bilettäjinä. Jos olisi *Ilmafestivaalit* – ”

”Bobby, voisitko ystävällisesti lakata rutisemasta kauden vaihtumisesta?” Mitchell sanoi ja Punaisen siivet ottivat yhteen Lurjuksen siipien kanssa, kun he ahtautuivat eteenpäin kapealla kadulla.

Flo näytti loukkaantuneelta. ”Ei ole kyse siitä, ettemme *tykkäisi* juhlia – se vain vaatii meiltä enemmän ponnistusta kuin ilmankantajilta. *Sinä* osaat muuttaa minkä tahansa tilanteen juhlaiksi.”

”Auu, kiitti Flo!” Bobby sanoi vilpittömän liikuttuneena.

Mitchell myhäili. ”Niin, varmasti Bobby osaisi muuttaa juhliksi vaikka *hautajaiset* – ”

Flo pudisti päätään Mitchellille, ja Bobby kohotti kulmiaan.

”Anteeksi, Skandar.” Mitchell kuulosti kauhistuneelta. ”En ajatellut. En tarkoittanut...”

”Ei se mitään”, Skandar sanoi. ”Olen ihan totta kunnossa.” Hän oli hokenut sitä kesäkuusta saakka, ja hän tiesi, ettei kukaan uskonut häntä, mutta joskus hän silti toivoi, että hänen nelikkonsa kohtelisi häntä vähän vähemmän varovaisesti, vaikka hänen äitinsä olikin kuollut, siskonsa pettänyt hänet ja tätinsä karannut pakosalle. Siksi hän kaipasi hetkiä, jolloin he vain hulluttelivat keskenään, ja siksi hän myös odotti kirjeitä isältään.

Robert Smith kirjoitteli edelleen pojalleen siitä, miten ylpeä hän oli ollut katsellessaan ilman karsintaa Skandarin nuorikkovuoden lopussa. Isä ei tiennyt mitään karsinnan jälkeisistä kauheuksista. Eli vastatessaan kirjeisiin Skandar sai olla elävinään tavallista elämää Pedonpesässä sisarensa kanssa. Hän sai uskoa isälle sepittämänsä tarinaan.

”Tai siis, kyllä tämä minusta näyttää aika hyvältä juhralta”, Mitchell sanoi yrittäen palata tavalliseen keskusteluun, kun he saapuivat Elementtien torille.

Ne olivat ensimmäiset Maafestivaalit, joihin Skandar oli päässyt mukaan, eikä hän ollut koskaan nähnyt toria niin kauniina. Maankantajat olivat kasvataneet sinne polveen yltävän villikukkaniityn, jossa värikkäiden kukkien koristama pitkä heinikko näytti jotenkin hylkivän satojen yksisarvisten kavioiden talontaa. Koko tori tuoksui hyvältä ja raikkaalta, ja sille pystytetyt kojut olivat nekin hätkähdyttävän maanliit-

tolaisia: jotkut muistuttivat luolia ja olivat täynnä jalokiviä, joista asiakkaat saivat valita omansa ja teettäne koruiksi, kun taas toisissa komeili multapenkkejä, joista asiakkaat poimivat kukkia ja vihanneksia paahdettaviksi. Paikalla oli myös tavalliseen tapaan erilaista toimintaa levottomien ratsastajien ja yksisarvisten huvitukseksi: köydenvetoa kukkivilla köynnöksillä, esterata jättikokoisine magneetteineen ja hiekkaveistoksista kunnianhimoisine luomuksineen. Skandar huomasi jonkun jo rakentaneen hiekasta Hautomon kopion, jossa oli täydellisen pyöreä ovi.

Kuunnellessaan festivaalikävijöiden iloista rupattelua Skandar tunsu kateuden pistoksen. Miten mikään ei ollut muiden elämässä toisin, vaikka hänen oma maailmansa oli vasta jokunen viikko sitten muuttunut peruuttamattomasti? Erika Everhart – hengen synkkä ystävä, Saaren suurin vihollinen, Punoja – oli kuollut. Mutta kaikista nimistään huolimatta hän oli ollut myös Skandarin äiti, ja äidin menettäminen sattui enemmän kuin Skandar olisi osannut arvata. Sen jälkeenkin mitä äiti oli tehnyt Saarelle. Siskolle. Siskon *kanssa*.

Nelikko laskeutui ratsailta – jopa Bobby näytti ihastuneelta – ja jäi katselemaan ympärilleen. Skandar työnsi synkät ajatukset sivuun. Hän oli juuri kysymäisillään, jakaisiko joku hänen kanssaan tirisevän rasiallisen paistettuja perunoita, kun heitä lähestyi kolme Pedonpesän ratsastajaa.

Skandar tunsu ratsastajat. Marcus, jonka yksisarvinen oli Hiekkamyrskyn Kiertorata, oli juuri valittu

ryhmänjohtajaksi Muuttohaukkaseuraan, eli Pedonpesän eliittientäjäryhmään. Marcusin toisella puolella oli toinen Muutto, Patrick Hurrikaanin Hämäyksen selässä, ja toisella – outoa kyllä – Bobbyn pikkusisko Isabel Bruna upouudella yksisarvisellaan Tsunamin Airueella.

Oli helppo nähdä, että Bobby ja Isa olivat sukua keskenään – kummallakin oli sama ruskea, tiukka otsatukka, sama oliivi-iho. Isan hiukset kuitenkin olivat pitkät, siististi kahdelle letille sidotut, ja hänen silmänsä olivat isommat ja kirkkaammat – ikään kuin alituisen yllättyneet milloin mistäkin hänen itse aloittamastaan kahakasta. Ja siinä missä Haukka oli savenharmaa, Airut oli lumenvalkoinen.

”Isa!” Bobby sähähti. ”Mitä *sinä* teet Maafestivaaleilla? Untuvikkojen ei ole lupa tulla!” Skandar ei ollut koskaan kuullut Bobbyn kuulostavan niin samalta kuin Flo.

Isa tuhahti. ”Väärässä taas, *hermana*. Kommodori on muuttanut sääntöjä.”

”Ai.” Bobby näytti häkeltyneeltä, mutta suuntasi huomionsa nyt Marcusiin ja Patrickiin. ”Okei, seuraava kysymys. Miksi te kaksi petskiä hengaillette untuvikon kanssa?”

”Me emme *hengaille* hänen kanssaan”, Patrick puolustautui mutatoitunut tukka pystyssä kuin äskettäisen sähköiskun jäljiltä. ”Hän vain ei lakkaa *seuraamasta* meitä.”

”Karua mutta totta”, Isa sanoi ja taputti Airueen kaulaa.

”Isa –” Bobby aloitti, mutta veti sitten syvään henkeä kuin rauhoitellakseen itseään. Flo katseli vieressä hyväksyvästi: hän oli kannustanut Bobbya kääntämään uuden lehden siskonsa suhteen nyt kun sisko oli Saaressa. Vaikeuksia tuotti se – minkä Skandar oli tajunnut välittömästi Isan saavuttua – että Bobbyn sisko oli todella, todella ärsyttävä.

”Etsiskelen tulokasta”, ryhmänjohtaja Marcus sanoi vähät välittäen siskoksista. ”Maankantajaa nimeltä Elias – ratsastaa Ryöväilevällä Magneetilla. Oletteko nähneet häntä?”

Kukaan ei ollut.

”Onko jokin vinossa?” Flo kysyi.

”En tiedä”, Marcus sanoi kasvot huolesta kurtussa. ”Muutama Eliaksen ystävä julistettiin kulkuriksi Kaaoskarsintojen jälkeen. Ohjaaja Webb ei ole nähnyt häntä moneen päivään – ja on huolissaan.”

”Kyllä hän jostain ilmestyy”, Patrick sanoi rauhoittavasti. ”Sitten voimme jatkaa keskustelua siitä, miten sinä *petit* minut ja valitsit Fenin lentokapteeniksesi.”

Marcus voihkaisi hyväntuulisesti, kun he moikkasivat ja siirtyivät seuraavien Pedonpesän ratsastajien luo. Bobbyn onnistui kahmaista kiinni Airueen ohjista ennen kuin Isa ehti lähteä heidän peräänsä.

”Mitä jos viettäisimme vähän siskoaikaa?” Bobby kysyi pinnistellen valtavasti ollakseen ystävällinen.

”Voisimme käydä jalokiviluolassa? Tahtoisitko jotain oman elementtisi sinistä?”

Isa pyöräytti silmiään. Skandar olisi halunnut tietää, kumpi siskoksista oli aloittanut tavan.

Skandarin maha murisi, ja hän kääntyi Flon ja Mitchellin suuntaan, mutta Mitchell ratsasti jo Punaisella kohti seppiä, jotka kuuntelivat tulevasta sadonkorjuusta laulavaa bardia. ”Lupasin tavata... käväisen katso-massa onko Jamie...” Festivaalitungos nielaisi Mitchel-lin äänen, kun hän lähti etsimään poikaystäväänsä.

”Perunoita?” Skandar kysyi Flolta, ja Flo nyökkäsi innostuneesti niin että hopea hänen afrossaan väl-kähteli.

Kun he asettuivat jonoon, Skandar näki lähistöllä Rex Manningin hopeapiiriläisten keskellä. Skandarin selkäpiitä karmi, kun hän näki Nina Kazaman mie-lialasormuksen kommodorin kalpeanvaaleassa sormessa. Rex oli näyttänyt todellisen karvansa kesäpäi-vänseisauksena, kun hän oli vanginnut joka ainoan hengenkantajan, jonka vain sai hyppysiinsä. Muut Pedonpesän ohjaajat olivat suojelleet Skandaria, mutta Skandaria huolestutti, kauanko Rex sallisi tilanteen jatkaa.

Hän kääntyi puhumaan Flolle. ”Miksei Ninan kuolemaa tutkita lainkaan? Olen *varma*, että Rex tappoi hänet. Miten murhaajan annetaan olla kommodori? Onko Rex puhunut mitään sinulle? Ninasta? Minusta? Agathasta? Suunnitelmistaan henkielementin varalle –”

Flo painoi salamannopeasti sormensa Skandarin huulille ja Lurjus ärisi. "Skar, sinun täytyy lopettaa tuo", Flo sanoi vähät välittäen mustasta yksisarvisesta. "Mikään ei todista Rexin tappaneen Ninaa."

"Paitsi se että hänellä on *Ninan sormus sormessaan?*"

Flo pudisti päätään. "Siihen voi olla vaikka miten monta syytä. Ehkä hän pitää sitä kunnioituksesta – eivätkö he olleet yhdessä Muuttohaukkaseurassa?"

"Olivat, mutta –"

"Minäkään en luota Rexiin. En sen jälkeen kun hän yritti pidättää sinut ja Agathan. Mutta en todellakaan usko, että hän on murhaaja. Eikä hänellä ole sen enempää ennakkoluuloja henkielementtiä kohtaan kuin useimmilla muillakaan tässä Saarella. Muistathan, miten hän pelasti meidät isältään poikasvuotemme lopussa? Ja Dorian on käsittääkseni edelleen vankilassa." Flo nielaisi. "Rex on mutkikas luonne. Olen kuullut Hopeapiirissä huhuja, että hänen lapsuutensa ei ollut helppo."

Skandar murahti epäuskoisena. "No, ei ollut minullakaan helppoa lapsena. Enkä silti ole tappanut ketään!"

Flo huokaisi. "En usko, että hän on ihan niin paha. Uskon, että hän pitää Aspenin sanan ja tuo hengenkantajat takaisin, jos sinä saat koulutuksesi päätökseen. Hän ei petä lupauksiaan, Skar. Minusta tuntuu, että hän vain haluaa pitää Saaren turvallisena, siinä kaikki."

Skandarin ei tehnyt mieli kinastella enempää. Flo uskoi aina hyvää kaikista – Skandar rakasti sitä piirrettä hänessä – mutta Skandar oli silti varma, että Rex Manning oli vaarallisimpia ihmisiä, joita hän oli elämässään tavannut.

”Tulokkaiden treenit alkavat parin viikon päästä”, Flo sanoi ja hymyili tavalla, joka sai Skandarin unohdamaan, missä hän oli. ”Nauti nyt vain äläkä murehdi.”

Skandar kohautti olkiaan tietäen, että Flo tarkoitti myös Kennan murehtimista. Hän oli huomannut kuluneen kuukauden aikana, että Flo tarkkaili häntä tiiviisti. Ehkä Flo oli arvannut, että hän kävi yhä uudestaan läpi kesäkuun tapahtumia: Kennan petosta, sitä miten Kenna yritti väärentää uuden ratsastajasukupolven ja – pahinta kaikesta – hetkeä, jolloin Kenna tappoi Agathan yksisarvisen, Arktisen Joutsenlaulun.

”Tiedän mistä puhun”, Flo jatkoi. ”Murehtiminen ei auta. Mitä makua haluat?” Hän osoitti kylttiä kioskin yläpuolella.

Sanojen PAULAN PEUHAAVAT POTAATIT alla oli luettelo asioista, jotka asiakkaiden oli päätettävä ennen kuin tilaisivat perunansa: rapeus taikinaisesta narskuvaan, suolaisuus pirskauksesta mereen ja lopuksi maku, joita oli ainakin kaksikymmentä: mitä tahansa rosmariinista sitruunaan, pihviin ja suklaaseen.

”Maistuukohan suklaa hyvältä paistetuissa perunoissa?” Skandar mietti.

”Sen saa tietää vain yhdellä keinolla.” Flo iski silmää ja polvistui puisen istutuslaatikon viereen kaivamaan perunaa mullasta.

Skandar oli juuri tekemäisillään samoin, kun hän huomasi jotain outoa patsaissa Elementtien torin keskellä. Salama, aallot ja liekit olivat tuttua betoninharmaata, mutta maan rosoisen kiven keskelle oli maalattu pitkä valkoinen raita.

Skandarin sydän alkoi hakata rajusti, ja hän kuuli kiihtyvän hengityksensä kohisevan korvissaan. Kun paniikki valtasi hänen aistinsa, smaragdinvärisen väkijoukon iloinen puheensorina vaimeni matalaksi huminaksi. Kuuluiko patsaan maalaus festivaaleihin? Tuskinpa. Varmasti järjestäjät olisivat tajunneet, millaisen paniikin se aiheuttaisi. Raita näytti täsmälleen merkiltä. *Hänen* merkiltään.

”Flo?” Skandar sanoi vapisevalla äänellä.

Flo kohotti valppaan katseensa. He olivat kokeneet paljon yhdessä – hän tunnisti pelon kuullessaan sen Skandarin äänessä.

”Ole kiltti ja kerro, että maan patsas on ollut koko ajan tuollainen.” Skandar osoitti kiveä. ”Kerro minulle, että raita on jonkun ajatus tosi huonosta vitsistä.”

Flo nousi ylös. ”Se ei ollut tuollainen vielä pari minuuttia sitten, Skar.”

Sanaakaan enää sanomatta Flo kapusi Terän selkään. Skandar puolestaan nousi Lurjuksen selkään, ja Lurjus lähetti rauhoittavaa sykettä sidokseen vaitottuaan ratsastajansa levottomuuden.

TAIKUUTTA, TAIVASTAISTELUITA JA HURJIA YKSISARVISIA!

Kun Skandar ja hänen ystävänsä aloittavat neljättä vuottaan Pedonpesässä, Saaren yksisarvisiin iskee kirous, joka uhkaa muuttaa kaiken. Skandar ei ole turvassa missään, sillä kommodori on päättänyt poistaa henkielementin lopullisesti ja vastassa on myös kostonhaluinen sisko.

Lopulta kirous vaikuttaa yhä useampiin yksisarvisiin ja kello tikittää Skandarille ja hänen ystävilleen, jotka kilpailevat henkensä edestä. Pystyvätkö he pysäyttämään kirouksen, ennen kuin Saari katoaa lopullisesti?

Koko maailman valloittanut upea
fantasiaseikkailu jatkuu!

Kannen kuvat: Two Dots

www.tammi.fi

N84.2

ISBN 978-952-04-7418-8